

Ljubezen; mesto bolečine

Tekla sem in tekla. Oči so mi polnile solze in pred seboj nisem videla ničesar razen bolečine, ki mi je bila zadana. S ceste sem zavila naravnost v gozd; prostor, ki je tih, a se ga večina boji. Ne razumem zakaj, kajti sama bi lahko rekla, da je to moj dom, moj pravi dom.

Suho listje mi je šumelo pod nogami. Naenkrat sem se ustavila in padla na kolena. Bolečina je bila prehuda, preveč je bolelo, preveč skelelo. Besede, ki sem jih slišala, so bile preboleče, krute, a resnične. Ulegla sem se na tla in velika drevesa so se postavila na glavo. Bilo je, kot da bi se svet obrnil na glavo že stotič, razlika pa je v tem, da se tokrat ne bo obrnil nazaj. Zaprla sem oči in še enkrat podoživela ta strašen, mučen dogodek.

Dan se je začel kot ponavadi. Zbudila me je tečna budilka, prisegla sem si, da jo bom nekoč vrgla skozi okno. Hitro sem vstala, nato pa zopet dvajset minut stala pred omaro in se odločala, kaj obleči. Zakaj imamo dekleta vedno takšne težave? Po dolgem premisleku sem nase spravila star, siv pulover in sprane kavbojke. Dolge ravne lase sem spela v čop, si umila zobe, v kuhinji pograbila jabolko in zapustila hišo nevede, kaj me čaka.

Ob prihodu na avtobusno postajo se mi je na obrazu zarisal nasmeh. Videla sem ga. Njega. Marka. Fanta, v katerega sem zaljubljena že od devetega razreda osnovne šole. In mislim, da sem tudi jaz njemu všeč, čeprav me je opazil šele pred nekaj meseci, ko me je profesor zaradi jezikanja poslal k ravnateljici. Pogovarjala sva se preko facebooka in nekajkrat sva šla skupaj na kavo in na 'čik' – kadil je sicer le on, ampak me ne moti, saj se vonja kave in mentolovih cigaret kar podata skupaj. V kratkem času sem se zelo navezala nanj. Spoznala sem ga in ne le občudovala na šolskih hodnikih ter ga skrivoma zalezovala.

Pozdravila sem prijateljice in začele smo se pogovarjati o včerajšnjem fizikalnem testu, ki je bil prava mora. Fizikalno vzdušje je prekinil Mark, ki mi je na desno lice stisnil poljub. Vse smo se začele hihitati in njemu ni bilo prav nič jasno. Kdo pa razume nas dekleta? Vključil se je v pogovor, a je kmalu pripeljal avtobus. Ponavadi se na njem vedno dogaja kaj zanimivega, a tokrat se je usedel poleg prijatelja in ne zraven mene. Nisem si gnala preveč k srcu. Sedla sem ob okno in zadremala.

»Povem ti, da te bo kmalu vprašal in bosta lep, srečen par,« reče Taja in na obraz se mi prikraše nasmeh. Nič na svetu si ne želim bolj, kot biti njegova punca. Mislim, katera pa noče fanta?

»Ah, upam, da imaš prav,« tiho rečem in pogledam Živo, ki zamišljeno gleda enkrat mene, drugič Tajo.

»Ptička mi je povedala, da bo to zelo kmalu, « reče in še isti hip se zave, da je povedala preveč.

Ni minila minutka, ko smo že vse tri skakale od navdušenja. Zazvonilo je. Končno je bilo konec dolgočasne geografije in napočila je malica. Zvezke sem hitro spravila v torbo, saj sem bila sestradana. Vsi smo se vse zagnali iz učilnice v kantino. Bila sem vesela in to zelo. Vse je šlo kot po maslu, a v trenutku se je vse zrušilo. Svet se je postavil na glavo. Začela sem se dušiti. Pred mano se je pojavila megla, ki je bila gosta kot temni oblaki tik pred nevihto. Zagledala sem ga, kako se je poljubljaj z dekletom, ki ga ne poznam. Oči so mi napolnile solze. Bile so težke in komaj sem jih zadrževala. Očitno sem obstala na mestu, saj me je zagledal. Hitro je skočil proč od dekleta in pritekel k meni.

»Prisežem, ni tako, kot je izgledalo,« je rekel.

Nisem mu verjela. Primazala sem mu klofuto. Zaslužil si je. Zavajal me je in jaz trapa sem mu nasedla. Obrnila sem se in odkorakala proč. Preskočila sem malico in šla naravnost v učilnico.

Prijateljici sta me spraševali, kaj je narobe, a jima nisem mogla povedati. Še sama nisem dojela, kaj se je zgodilo. Njunih vprašanj kar ni bilo konec, a je na mojo srečo v razred prišla profesorica slovenščine. Še nikoli je nisem bila tako vesela. Vstali smo in jo pozdravili. V gospoda e-Asistenta je vpisala manjkajoče, nato pa naznanila, kaj bomo počeli danes. Nadaljevali bomo s Krstom pri Savici, ki je zelo znano Prešernovo delo.

Romantično mišljenje se mi je vedno zdelo preveč sentimentalno in pesimistično, a sem šele v tistem trenutku ugotovila, da je deloma realno. Ljubezen res boli in dejansko smrdi. Vedno sem mislila, da je nekaj lepega, popolnega, božanskega, a v resnici ni. Lepa je samo, dokler traja, ko pa se konča, pa boli. Verjetno bi bilo bolje, da bi se vrgla z mostu, kot pa da bi se še kdaj zaljubila. Moje srce je pokalo, spreminjalo se je v črepinje. Profesorica me je prosila, naj preberem nekaj kitic in naletela sem ravno na odlomek, v katerem je Bogomila pojasnjevala Črtomirju, zakaj se je spreobrnila. Premamila jo je ideja o posmrtnem življenju. Da bo lahko na drugi strani za vedno z svojim Izbrancem, če že ne more biti v tostranskem življenju. Mogoče pa je usojeno, da se nekoč nesojene ljubezni res združijo. Morda se bom tudi jaz združila z Markom, ampak ne. Preveč me je prizadel, da bi lahko bila z njim v onstranstvu za vedno. Če že, se naj to zgodi parom, ki se razidejo, a se imajo še vedno radi.

Boleča izkušnja mi je pomagala razumeti romantično poezijo. Končno sem dojela vso to bolečino, ves pesimizem in vdanost v usodo.

Odprla sem oči in se zopet znašla v gozdu. Obrisala sem si solze z obraza. Ni vredno jokati zaradi fanta, ki si me ne zasluži. Sploh ni vredno jokati zaradi fantov. Očitno so vsi brezčutne pošasti, ki mislijo, da smo dekleta, ženske nek nečustven objekt in da lahko z nami pometajo, kolikor želijo. A ni res! Me občutimo vse, vso bolečino in vso jezo! Verjetno me sploh ne bi opazil, če ne bi pristala pri ravnateljici. Toliko o tem, da je bil pravi zame in da bi bila skupaj popolna. Vse, kar je kdaj koli izrekel, je bila velika, debela LAŽ! Pobrala sem se s tal in s sebe očistila listje. Naenkrat pa se mi je v glavo zavrtelo. Postala sem omotična. Čutila sem le, kako padam in padam. Moje misli so kar kričale, telo je občutil vročični val. Padla sem po mokrih listih. In kmalu je nastala tišina.

The_Nice_Girl